

Wydział Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego
Sąd Apelacyjny w Szczecinie
Prokuratura Apelacyjna w Szczecinie
Wojewódzki Sąd Administracyjny w Szczecinie

ACTA IURIS STETINENSIS 5

ZESZYTY NAUKOWE UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO NR 812

Szczecin 2014

Komitet Redakcyjny

dr hab. Zbigniew Kuniewicz prof. US – Dziekan Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Szczecińskiego
Ryszard Iwankiewicz – Prezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
Grzegorz Jankowski – Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie
Józef Skoczeń – Prokurator Apelacyjny
Maciej Żelazowski – Sędzia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Wiceprezes Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
Arkadiusz Windak – Sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, Przewodniczący II Wydziału
Tadeusz Kulikowski – Zastępca Prokuratora Apelacyjnego
dr hab. Marek Andrzejewski prof. US – Redaktor naukowy
Szymon Slotwiński – Sekretarz redakcji

Rada Naukowa

prof. dr hab. Roman Hauser – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu | prof. dr hab. Andrzej Jakubecki – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie | prof. dr hab. Andrzej Marciniak – Uniwersytet Łódzki | prof. dr hab. Mirosław Nazar – Uniwersytet Marii Curie-Skłodowskiej w Lublinie | prof. dr hab. Zbigniew Ofiarski – Uniwersytet Szczeciński | dr hab. Adam Olejniczak prof. UAM – Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu | dr hab. Lech Paprzycki – Akademia Leona Koźmińskiego w Warszawie | prof. dr hab. Władysław Rozwadowski – Uniwersytet Szczeciński | prof. dr hab. Tadeusz Smoczyński – Uniwersytet Szczeciński, Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk | prof. dr hab. Roman Wieruszewski – Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk | prof. dr hab. Bronisław Ziemanin – Uniwersytet Szczeciński | Rosario Sapienza, Full Professor of International and European Law – The University of Catania School of Law | Ashok R. Patil, Prof. dr L.L.M., Ph.D. – National Law School of India University, Bangalore, Karnataka State (India) | Fursa Svetlana Yaroslavovna, prof. dr hab. honoured lawyer of Ukraine | Henry Zhu hao Wang, Assistant Professor – China University of Political Science and Law | Prof. habil. dr. Vytautas Nekrošius – Uniwersytet Wileński | Dr John Sorabji – University College, London | José García-Añón, Ph.D. in Law, Full Professor, School of Law – University of València (Spain) | Terekhova Lydia, Professor, Doctor of Law, Omsk state University, Faculty of Law | Masahiko Omura, Doctor of Law, Professor at Chuo University Law School (Tokyo, Japan) | Elena Kudryavtseva, Professor, Law Faculty of Moscow State University | Alexandre Freitas Câmara, Professor Emeritus and Head of Civil Procedure Department at Rio de Janeiro Judicial School | Jayesh Rathod, Associate Professor of Law – American University Washington College of Law | Rett R. Ludwikowski, Ph.D., Professor of Law, Columbus School of Law – The Catholic University of America | Lilia Abramchik, Candidate of Juridical Sciences, Associate Professor – Yanka Kupala State University of Grodno (Belarus)

Lista recenzentów znajduje się na stronie internetowej zeszytu naukowego | <http://wpiaus.pl/actaiuris>

Redaktor naukowy | dr hab. Marek Andrzejewski prof. US

Redaktor tematyczny | Szymon Slotwiński

Redaktor językowy | Elżbieta Blicharska

Korektor | Joanna Grzybowska

Skład komputerowy | Iwona Mazurkiewicz

**Publikacja została wydana dzięki wsparciu finansowemu
Sądu Apelacyjnego w Szczecinie, Prokuratury Apelacyjnej w Szczecinie,
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie**

Wersja papierowa jest wersją pierwotną

Pełna wersja publikacji <http://wpiaus.pl/actaiuris>

Streszczenia opublikowanych artykułów są dostępne online w międzynarodowej bazie danych
The Central European Journal of Social Sciences and Humanities
<http://cejsh.icm.edu.pl>

© Copyright by Uniwersytet Szczeciński, Szczecin 2014

ISSN 1640-6818 | ISSN 2083-4373

WYDAWNICTWO NAUKOWE UNIWERSYTETU SZCZECIŃSKIEGO

Wydanie I. Ark. wyd. 25,0. Ark. druk 28,3. Format B5. Nakład 194 egz.

SPIS TREŚCI

Wstęp	7
-------------	---

ORZECZNICTWO SĄDÓW SZCZECIŃSKICH

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt II S 23/13	11
Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt I ACz 813/12	15
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa 12/13	29
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 maja 2012 r., sygn. akt III AUa 106/12	37
Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. akt III AUa 385/11	47
Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 8 lutego 2012 r., sygn. akt I SA/Sz 881/11	53

KOMENTARZE

DO ORZECZEŃ SĄDÓW SZCZECIŃSKICH

Jan Andrzejewski – Głosa do wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 31 października 2012 roku, sygn. akt I ACA 446/12	81
Joanna Szyjewska-Bagińska – Głosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 6 marca 2013 roku, sygn. akt II SA/Sz 149/13	93

PRAWO KARNE

Mariusz Nawrocki – O (nie)możności łączenia w czyn ciągły zachowań o tożsamej podstawie normatywnej	111
Michał Peno – Współczesne koncepcje uzasadnienia karania (zarys typologii)	129
Adam Wróbel – Pozorny (pomijalny) zbieg przepisów przestępstwa i wykroczenia.....	155

PRAWO CYWILNE

Anna Urbańska-Lukaszewicz – Przenoszenie nieruchomości z majątku wspólnego małżonków do majątku osobistego w świetle orzecznictwa i poglądów doktryny.....	171
Ewa Szubert – Stwierdzenie nabycia spadku – uwagi na temat możliwości wzruszenia prawomocnego postanowienia o stwierdzeniu nabycia spadku oraz zarejestrowanego aktu poświadczenia dziedziczenia.....	193
Szymon Słotwiński – Intertemporalne aspekty kompensacji negatywnych przeżyć pośrednio pokrzywdzonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego	213

PRAWO ADMINISTRACYJNE

Marek Górski – Nowe regulacje prawne w zakresie ochrony jakości powietrza – monitoring i przywracanie wymaganego stanu jakości powietrza	233
Kornelia Łuczejko – Dane osobowe w internecie – wybrane zagadnienia administracyjnoprawne	247
Przemysław Zdyb – Postępowanie sadowoadministracyjne w przedmiocie skargi na odmowę udzielenia informacji prasie	263
Radosław Ulanowski, Jan Uniejewski – Zasady postępowania egzekucyjnego w administracji a zasada proporcjonalności	279

Agnieszka Lasecka – Legalizacja obiektu wybudowanego w warunkach samowoli budowlanej a legalizacja obiektu wybudowanego na podstawie nieważnego pozwolenia na budowę.....	299
Jarosław Marczak – Prowincje jako forma samorządu lokalnego w Hiszpanii.....	321
Anna Barczak – Procedury ocen oddziaływania na środowisko	353
Katarzyna Święch-Kujawska – Związki rodzinne a zwolnienia w podatku od spadków i darowizn.....	377
Paweł Mańczyk – Pobór podatku od nieruchomości oraz opłaty targowej, miejscowej, uzdrowskiej i od posiadania psów w drodze inkasa na przykładzie wybranych gmin województwa zachodniopomorskiego.....	393
Ewa Kowalewska – Rola banku centralnego w utrzymaniu stabilności systemu finansowego.....	407
Wojciech Bożek – Glosa do orzeczenia Głównej Komisji Orzekającej z dnia 17 maja 2012 roku BDF1/4900/45/44/12/1149	423

VARIA

Małgorzata W. Greßler – Uwagi o wolności wyboru zawodu w prawie niemieckim	435
---	-----

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 28 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa 12/13***Wyrok łączny**

Skoro przestępstwa, które dały podstawę do utworzenia realnego zbiegu przestępstw w wyroku i wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny „rozeszły” się do innych nowo utworzonych zbiegów, dających podstawę do orzeczenia nowych kar łącznych, to trzeba przyjąć, iż każde z wcześniejszych orzeczeń łącznych, niezależnie od tego czy z chwilą wydania nowego wyroku łącznego zajdzie potrzeba ich połączenia czy odrębnego wykonania, utraciło moc. Tak więc w takiej sytuacji, kiedy w nowo utworzonych zbiegach przestępstw nie znalazły się razem wszystkie przestępstwa tworzące poprzedni zbieg, stwierdzany w wyroku jednostkowym lub we wcześniejszym wyroku łącznym, to dochodzi do utraty mocy wszystkich poprzednich orzeczeń o łączeniu kar i środków karnych, a nie jedynie tych rozstrzygnięć łącznych, które zostały ujęte w nowym wyroku.

Przewodniczący SSA Stanisław Kucharczyk (sprawozdawca), Sędziowie SA Stanisław Stankiewicz, Bogumiła Metecka-Draus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Wiesławy Palejko po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2013 r. sprawy Tomasza L. z powodu apelacji wniesionej

* Tekst uzasadnienia w wersji oryginalnej.

przez obrońcę skazanego od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w K. z dnia 5 października 2012 r., sygn. akt II K 31/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

Uzasadnienie

Skazany Tomasz L. w dniu 12.3.2012 r. złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego.

Wyrokiem łącznym z dnia 5 października 2012 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie II K 31/12:

I. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego Tomasza L. wyrokiem Sądu Okręgowego w P. z dnia 5 sierpnia 2003 roku w sprawie sygn. akt III K 229/01 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 4 marca 2004 roku w sprawie sygn. akt IV K 828/01 i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt I wyroku zaliczył skazanemu okres tymczasowego aresztowania od 11 listopada 2000 roku do dnia 15 marca 2002 roku w sprawie Sądu Okręgowego w P. sygn. akt III K 229/01, jak też okresy odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Okręgowego w P. sygn. akt III K 229/01 oraz Sądu Rejonowego w P. sygn. akt IV K 828/01 i ustalił początek kary łącznej na dzień faktycznego rozpoczęcia jej odbywania;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego Tomasza L. wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 25 kwietnia 2006 roku w sprawie sygn. akt VII K 200/06, Sądu Rejonowego w P. z dnia 6 lutego 2006 roku w sprawie sygn. akt VII K 119/05 oraz karę 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 12 wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 maja 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 93/09 i wymierzył skazanemu karę łączną 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt III wyroku zaliczył skazanemu okres tymczasowego aresztowania od 30 maja 2006 roku do 5 lipca 2006 roku w sprawie Sądu Okręgowego

w K. sygn. akt II K 93/09, jak też okresy odbywania kary pozbawienia wolności w sprawach Sądu Rejonowego w P. sygn. akt VII K 200/06 i VII K 119/05 i w sprawie Sądu Okręgowego w K. sygn. akt II K 93/09 i ustalił początek kary łącznej na dzień faktycznego rozpoczęcia jej odbywania;

V. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego Tomasza L. wyrokiem Sądu Rejonowego dla K.-Ś. w K. z dnia 29 września 2008 roku w sprawie sygn. akt XIV K 496/08/S oraz karę roku pozbawienia wolności orzeczoną w pkt 14 wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 maja 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 93/09 i wymierzył mu karę łączną roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w pkt V wyroku zaliczył skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego dla K.-Ś. w K. sygn. akt XIV K 496/08/S i ustalił początek kary łącznej na dzień faktycznego rozpoczęcia jej odbywania;

VII. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w połączonych wyrokach pozostały do odrębnego wykonania;

VIII. umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego w zakresie wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 2 czerwca 2004 roku w sprawie sygn. akt II K 44/04;

IX. na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. stwierdził, iż traci moc kara łączna pozbawienia wolności i kara łączna grzywny orzeczone w pkt 15 wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 7 maja 2010 roku w sprawie sygn. akt II K 93/09;

X. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Beaty L. kwotę 177,12 (siedemdziesięciu siedmiu złotych i dwunastu groszy) złotych, w tym podatek VAT, tytułem wykonanej, a nieopłaconej obrony z urzędu;

XI. zwolnił skazanego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wyrok zaskarżył obrońca w części dotyczącej jego punktu I, V i IX zarzucając mu:

1. wymierzenie rażąco surowych kar łącznych skazanemu w punkcie I i V oraz
2. naruszenie art. 575 § 1 k.p.k. przez jego niewłaściwe zastosowanie.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie I w części dotyczącej kary przez orzeczenie kary łącznej w rozmiarze

2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz zmianę zaskarżonego wyroku w jego punkcie V w części dotyczącej kary przez orzeczenie kary łącznej w rozmiarze jednego roku pozbawienia wolności. Nadto wniósł o uchylenie punktu IX zaskarżonego wyroku. W razie uznania apelacji za nieuzasadnioną wniósł o nie obciążanie skazanego kosztami postępowania apelacyjnego i odstąpienie od wymierzenia mu opłaty za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty i wywody apelacji obrońcy dotyczące wymiaru kary należało uznać za niezasadne i to w stopniu oczywistym. Sprzeczności pomiędzy rozstrzygnięciem zawartym w punkcie IX sentencji wyroku i jego pisemną motywacją, zauważone przez obrońcę oraz ewentualne wątpliwości co do wykonania wyroku w zakresie grzywny sprawiają, iż apelacji skarżącego nie można uznać za oczywiście bezzasadnej i wyroku Sądu I instancji, chociaż nie wymaga on zmiany oraz jego pisemnej motywacji, nie można pozostawić bez uwag.

Na wstępie podkreślić należy, iż całkowicie bezpodstawny jest zarzut skierowany do wymiaru kar łącznych orzeczonych w punktach I i V zaskarżonego wyroku. Obrońca, poza ogólnikowym podniesieniem niedoceny w dostatecznym stopniu argumentów przemawiających za zastosowaniem zasady absorpcji, nie przytoczył żadnych przesłanek przemawiających za przyjęciem, iż kary łączne: 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności za pierwszy zbieg przestępstw oraz roku i dwóch miesięcy pozbawienia wolności za trzeci zbieg przestępstw należy uznać za rażąco surowe. Skoro kara łączna pozbawienia wolności wymierzona za trzeci zbieg przestępstw tylko o dwa miesiące jest wyższa od minimalnej, jaką można było orzec za zbiegające się przestępstwa, to już z tej przyczyny nie sposób mówić o jej rażącej surowości. Do takiego stwierdzenia nie jest nawet potrzebna szczegółowa analiza przesłanek decydujących o jej wysokości, które zresztą w sposób wnikliwy i trafny przeanalizował Sąd I instancji i wystarczy w tym miejscu do niej odesłać. W przypadku kary wymierzonej za pierwszy zbieg przestępstw za zastosowaniem zasady absorpcji przemawia, co słusznie przyjmuje Sąd I instancji, brak ścisłego związku przedmiotowego pomiędzy przestępstwami podlegającymi łączeniu i charakter przestępstw pozostających w zbiegu, gdyż, co dotyczy obu przypadków, występują przestępstwa – po jednym, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości i inne (przeciwko mieniu, życiu i zdrowiu, zdrowiu społeczeństwa i ochrony przed zjawiskiem narkomanii), a co przeciwstawia się stosowaniu zasady absorpcji. Ponadto nie można tracić z pola

widzenia i względów szczególnie prewencyjnych. Przy ocenie zachowania skazanego podczas odbywania kar pozbawienia wolności nie można pomijać tego, iż oprócz przejawów pozytywnych, wykazywanych mocno w postępowaniu odwoławczym, zawiera też elementy negatywne. Nie można zapominać również o wielokrotnej karalności i nieskuteczności stosowanych wcześniej środków probacyjnych właśnie przy skazaniach za przestępstwa pozostające w pierwszym zbiegu, co ma przecież istotny wpływ na formułowanie prognozy kryminologicznej. Zatem owe względy szczególnie prewencyjne, a także cele ogólnie prewencyjne, których nie można pomijać przy wymiarze kary (kar) łącznej (łącznych), jak również charakter związku przedmiotowego w przypadku pierwszego i trzeciego zbiegu przestępstw wskazują jednoznacznie na potrzebę zastosowania zasady asperacji, a nie absorpcji. Dodać należy, iż pomiędzy karami wymierzonymi za przestępstwa pozostające w pierwszym i trzecim zbiegu nie ma znaczących dysproporcji, aby uznać, jak w przypadku drugiego zbiegu, iż wyższa z kar „pochłania inne” i przez jej wykonanie zostaną osiągnięte wszystkie cele kary łącznej orzeczonej za te zbiegi przestępstw.

Wobec powyższego stwierdzić trzeba, iż Sąd I instancji prawidłowo dostrzegł i ocenił wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kar łącznych i ukształtował ich wysokość stosownie do dyrektyw obowiązujących przy orzekaniu w tym przedmiocie.

Nie można podzielić stanowiska skarżącego, a i Sądu I instancji zawartego w uzasadnieniu o tym, iż zbędne jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie IX zaskarżonego wyroku w odniesieniu do grzywny. Stwierdzić trzeba, iż zaskarżony wyrok w tej części (punkcie), jak i w pozostałym zakresie, jest poprawny, natomiast nieprzekonująca jest argumentacja zawarta w części motywacyjnej orzeczenia w odniesieniu do rozstrzygnięcia wydanego na podstawie art. 575 § 1 k.p.k. i w apelacji obrońcy. Z uzasadnienia wyroku wynika, iż Sąd I instancji omyłkowo, chociaż, jak wykaże to argumentacja Sądu Apelacyjnego, poprawnie odniósł stwierdzenie o utracie mocy także do kary łącznej grzywny orzeczonej w punkcie 15 wyroku Sądu Okręgowego w sprawie II K 93/09. W swoich rozważaniach Sąd Okręgowy, odwołując się do uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2012 r. (sygn. akt I KZP 15/12) opublikowanej w OSNKW 2012/11/111 Biul. SN 2012/10/16-17, nietrafnie podnosi, iż skoro w rozpoznawanej sprawie o wydanie wyroku łącznego nie dokonywał nowego łączenia kar jednostkowych grzywny, z powodu braku formalnych przesłanek ku temu, to orzeczenie o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie 15 wyroku w sprawie

II K 93/09 nie mogło utracić mocy, tracąc z pola widzenia najistotniejszą kwestię, a mianowicie to, iż przecież w zaskarżonym wyroku utworzył nowe zbiegi przestępstw i zbieg, który utworzył w sprawie II K 93/09 i dał Sądowi Okręgowemu podstawę do wymierzenia kary łącznej grzywny, przestał istnieć. Zatem, skoro taka nowa sytuacja zaistniała, a więc doszło do powstania nowych zbiegów realnych opisanych w punktach III i V zaskarżonego wyroku, to nie do przyjęcia jest stwierdzenie Sądu I instancji o tym, iż punkt 15 wyroku Sądu Okręgowego, w zakresie kary łącznej grzywny, zachowuje powagę rzeczy osądzonej, bo przecież z chwilą utworzenia nowych zbiegów przestępstw, do których nie weszły oba (razem) przestępstwa z wcześniejszego zbiegu utworzonego w sprawie II K 93/09, wszystkie orzeczenia łączne związane z tym zbiegiem, a więc nie tylko w zakresie kary pozbawienia wolności, ale i grzywny stały się nieaktualne z mocy prawa – właśnie na podstawie art. 575 § 1 k.p.k., co prawidłowo Sąd Okręgowy stwierdził w punkcie IX zaskarżonego wyroku. Pozostawienie sytuacji prawnej w takiej postaci, w jakiej proponuje Sąd Okręgowy, pozostawałoby w niezgodzie z art. 85 k.k., bowiem skazany miałby do wykonania kary niejako z dwóch różnych zbiegów przestępstw, a więc karę łączną grzywny ze zbiegu przestępstw stwierdzonego w wyroku w sprawie II K 93/09, który stracił swój byt prawny z chwilą wydania kontrolowanego wyroku i dwie kary łączne pozbawienia wolności za nowe zbiegi przestępstw, w skład których weszły przestępstwa pozostające we wcześniejszym zbiegu i inne przestępstwa wskazane w punktach III i V zaskarżonego wyroku. Skoro zatem przestępstwa, które dały podstawę do utworzenia realnego zbiegu przestępstw w wyroku w sprawie II K 93/09 i wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny „rozeszły” się do innych nowo utworzonych zbiegów, dających podstawę do orzeczenia nowych kar łącznych, to trzeba przyjąć, iż każde z wcześniejszych orzeczeń łącznych, niezależnie od tego czy z chwilą wydania nowego wyroku łącznego zajdzie potrzeba ich połączenia czy odrębnego wykonania, utraciło moc. Tak więc w takiej sytuacji, kiedy w nowo utworzonych zbiegach przestępstw nie znalazły się razem wszystkie przestępstwa tworzące poprzedni zbieg, stwierdzany w wyroku jednostkowym lub we wcześniejszym wyroku łącznym, to dochodzi do utraty mocy wszystkich poprzednich orzeczeń o łączeniu kar i środków karnych, a nie jedynie tych rozstrzygnięć łącznych, które zostały ujęte w nowym wyroku.

W związku z powyższym nie można zgodzić się ze stanowiskiem Sądu Okręgowego o tym, iż stwierdzenie, iż kara łączna grzywny z punktu 15 wyroku Sądu Okręgowego w K. w sprawie II K 93/09, chociaż (według tego sądu) za-

mieszczony w kontrolowanym wyroku omyłkowo, nie rodzi skutków prawnych, a niewątpliwie jest potrzebny, chociażby ze względu na porządkujący charakter wyroku łącznego. Stanowić będzie też wskazówkę dla sądu czy sądów wykonujących wyrok czy wyroki, które orzeczenie należy wykonać odrębnie, co wynika także, chociaż jedynie pośrednio, z rozstrzygnięcia zamieszczonego w punkcie VII zaskarżonego wyroku, wydanego na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. Tu Sąd Okręgowy omyłkowo w uzasadnieniu wyroku powołał się na § 2 tego artykułu. Zatem, mając powyższe na uwadze stwierdzić trzeba, iż skazany będzie miał do wykonania z wyroku Sądu Okręgowego w K. ze sprawy II K 93/09 dwie kary grzywny orzeczone za przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 12) i z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 14). Zauważyć przy tym należy, iż gdyby za inne przestępstwa pozostające w zbiegach z przestępstwami osądzonymi w sprawie II K 93/09 były orzekane również kary grzywny, to Sąd I instancji takie kary łączne w punktach III i V by orzekł, co przemawia również za stanowiskiem Sądu odwoławczego zaprezentowanym wyżej, a skoro kary tego rodzaju nie były wymierzone za te inne przestępstwa, to kary grzywny wymierzone w sprawie II K 93/09 będą podlegać odrębnemu wykonaniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 437§1 k.p.k. orzekł jak w sentencji.

Z uwagi na sytuację materialną skazanego i zgodnie z wnioskiem obrońcy Sąd Apelacyjny zwolnił skazanego od wydatków za postępowanie odwoławcze. Wniosek o zwolnienie od opłaty był bezprzedmiotowy, jako że brak jest podstawy prawnej do wymierzenia opłaty od kar wymierzanych w wyroku łącznym.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd Apelacyjny rozstrzygnął na mocy art. 29 ust. 2 Ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – Dz.U. nr 163, poz. 1348 ze zm.